

Deutsch Ferencné

Ez én vagyok, amikor már tanítottam. Budapesten készült a kép 1962-ben. A nyolc általánost a háború után fejeztem be. Az általános után egy évig a technikumból a nagy szegénység miatt kimaradtam, dolgoztam egy évig, és onnan szakérettségire mentem. Az anyám fizetéséből a Rákosi rendszerben eléggé éhezünk. A szakérettségire én azért tudtam elmenni, mert kevésbé éheztem, amikor dolgoztam, és kerestem havi 400-at a papírneműgyárban egy évre, és ott kollégium volt, reggeli, ebéd, vacsora volt, és 70 forint volt, azt hiszem, az ösztöndíj. Utána pedagógiai főiskolára mentem matematika--fizika szakra. Tanítottam egy XIII. kerületi általános iskolában, és közben elvégeztem az egyetemen matematika tanári szakot. Az igazgatónő nagyon rendes zsidó, de párttag volt, és nyaggatott, hogy lépjek be a pártba. És így egész korán párttag

lettem, és úttörőcsapat-vezető voltam. Tízévi szorgalmas tanítás után aztán elmentem a számítástechnikába dolgozni az Impelor nevű vállalathoz (ami később a SZÁMALK lett), ott programozó matematikus voltam, később programszervező, programtervező és rendszerszervező. És később az MSZMP Központi Bizottságán kértek embert egy számítóközpontba. A SZÁMALK javasolt engem programozónak. Később a könyvtárnak voltam a számítógépes rendszerszervezője. Ahol én dolgoztam az iskolában, ott a kollégák között nem volt zsidó, és valószínűleg én nem is tudtam volna például szeretni egy nem zsidót. Szóval valószínűleg azért nem szerettem bele egyik fiúba sem.